

D A Hmi
Tenhleten příběh, co vám teď zaspívám
Emi A
se nestal ve Slaným, ale o kousek dál

Bylo to v Budenicích, kde stával zámek
ten tam je dodneška, uprostřed lesíka
Před lety nemohl přemoci spánek
Právě toho zámku majetníka

Když nemoh usnout, řek si, že půjde ven
A že se projde, tak vyšel na pavlač
Tu náhle přišla bouře a on byl odnesen
Když zmizel v mracích, baronce zbyl jen pláč

To ještě netušila, že chudák zaklet byl
V noci se zjevoval v parkovém lese
Tak za ní chodil a stále ji prosil
O věčný klid, že z toho měla deprese

Když to ženě pověděl, jak ho má vysvobodit
Šla z toho do mdlob, takže museli ji křísit

Baronko, paní moje, musíte vystavěti podél cesty ku kostelu svatého Izidora osm kapliček
A ty zase rozbořiti, na kámen rozebrati a písek a vodu z malty od sebe odděliti
Teprv potom dojde má duše věčného spasení

Protože tohleto nemohla dokázat
Tak dodnes straší tam zámecký pán (zámecký pán)
V četovém lesíku, jak začlo se říkat
Tomuhle parku, o němž vám zpívám

A až tudy půjdete, tak si naň vzpomeňte
V lesíku na zámku v noci zvěř plaší
A prej je neškodnej, tak se ho nebojte
Možná vám řekne důvod, proč tady straší

Když to ženě pověděl, jak ho má vysvobodit
Šla z toho do mdlob, takže museli ji křísit...

Pravnukové a pravnuci mých poddaných
Zkuste prosím vás někdo vystavěti podél cesty ku kostelu svatého Izidora osm kapliček
A ty zase rozbořiti, na kámen rozebrati a písek a vodu z malty od sebe odděliti
Má duše tak dojde spasení a já už nebudu muset strašit – mě už to nebaví